



PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. december 2.
(csütörtök)**

Horváth Géza

„JÓ AZ ÚR!”

Énekek: 68,1-2. 10; 301

Alapige: Náh 1,1-7

Igehirdetés

„Ninive terhe; az elkosi Náhúm látásának könyve. Buzgón szerető és bosszúálló Isten az Úr, bosszúálló az Úr, és telve haraggal; bosszút áll az Úr az ellenségein, és haragot tartó az ő gyűlölői ellen. Hosszútűró az Úr és nagyhatalmú, és nem hagy büntetlenül. Szélvészben és viharban van az Úrnak útja, és lábainak pora a felhő. Megfeddi a tengert és kiapasztja azt, és minden folyamat kiszáraszt. Elfonnyad a Básán és a Kármel, és a Libánon virága elfonnyad. A hegyek reszketnek előtte, és a halmok szétmállanak. Tekintetétől megrendül a föld, és a világ, és minden, a mi rajta él. Ki állhatna meg haragja előtt, és ki bírhatná ki búsulásának tüzeit? Heve szétfoly, mint a láng, és a kőszalak is szétporlanak tőle. Jó az Úr, erősség a szorongatás idején, és ő ismeri a benne bízókat.”

Náhúm is elmondhatta, hogy ő is ilyen módon látta az Urat. De legfőképpen hallotta azt az Istent, aki az üzenetet rábízta, mert az Írásban – mondja az Újszövetségben az ige – semmi nem származik emberi észből, emberi agyból, emberi kitalációból. Tehát, a látomást inkább úgy vegyük, hogy látásának a könyve, amit ő is megértett, és amit továbbadott! Hiszen a próféták és az apostolok nagyon figyeltek arra, hogy amit ők megértettek, azt adják tovább, és azt tovább is adták.

Ahogy említettem, a könyv Ninive romlásával foglalkozik. Ez a Ninive az, ahova Jónás ment valamikor. Később, Náhúm idejében azt látjuk, hogy bűnébe visszaesett ez a város, amelynek nagy része Jónás idejében megtért az Úrhoz. Bűnbánattal és könnyek között történhetett ez a megtérés, ez az Úrhoz való odafordulás, de lám, elteltek évek, évtizedek, és most már a könyvben az ítélet van, amikor Isten eltörli majd ezt a várost. Érdekes azon elgondolkodni, testvérek, hogy Isten előtte azért odaküldte Jónást! Korábban felragyogott a kegyelem ennek a városnak, pedig ez a város Isten szövetségi körén kívül volt!

Tehát, nem a választott nép határain belül volt ez a város, amely ilyen bűnbe esett, hanem kívül volt rajta, és Istennek mégis fontos volt, hogy elkezdje azt a munkát, amit majd Jézus Krisztusban, az Újszövetségben kiterjeszt, amikor azt mondja: ne csak egy városba menjetez így, hanem menjetez szerte a világra, és hirdessétek az evangéliumot! Elküldelek titeket Júdeába, Samáriába, sőt, a föld végső határáig! Már itt megcsillan Istennek az a pogány világ felé nyitó kegyelme és szeretete, amely majd az Újszövetségben fog kiteljesedni egészen addig, míg Pál apostol az Efézusbeliekhez írt levelében boldogan állapítja meg, hogy Isten ledöntötte a válaszfalat, és minden nép között kedves, aki neki szolgál és őt követi. Így a pogányokra nézve sem lehet többet mondani, hogy nekik nincs reménységük; hozzájuk nem küldetik ige; ővelük Isten nem törődik, hanem igenis a hírnökök csapatait küldi ki az Újszövetségben, és mondhatjuk, hogy azóta is szerte az egész világra!

Nem kétséges, hogy Ninive népe szívből tért meg Jónás idejében, amikor hirdette azt az evangéliumnak nem is nagyon nevezhető egyetlen mondatot, hogy: „Még negyven nap, és elpusztul Ninive!” Azonban, amikor most találkozunk velük a Náhum könyvében, akkor azért kapnak ítéletet, és azért nagyobb ez az ítélet, mert már annak a városnak, ha nem is annak a nemzedéknek, akik akkor éltek, hanem az előző nemzedéknek ismernie kellett – és azok biztosan beszéltek is arról –, amikor Jónás ott járt közöttük. Ninive lakosai tulajdonképpen Isten népére törtek, és Isten népével kezdtek el kegyetlenkedni.

Éppen ezért legyen csak négy üzenete ennek az igei gondolatnak Ninive történetéről, megtéréséről és visszaeséséről! Az első: legyünk hálásak azért, hogy Ninivébe és hozzánk is, Magyarországra, eljutott az evangélium üzenete, Isten szava! Tehát, ennek a városnak volt oka a hála, Isten magasztalására, mert járt ott egy próféta, egy Isten küldöttje, aki által megismerhették volna az élő Isten irgalmas szeretetét, ahogy hozzánk is eljutott az evangélium!

Nem is István királyra szoktam ilyenkor gondolni, bár augusztus 20-a környékén mást sem hallunk, csak azt, hogy István király felvette a kereszténységet, és a Nyugat felé vezetett bennünket. A kor nagy politikusa volt, és meglátta, az a jövő, hogy a fehér lovat áldozó, a sámánizmust gyakorló magyarok úgymond keresztény hitre térjenek. Én sokkal inkább látom majd ötszáz évvel később, a reformáció terjedésében, hogy hozzánk eljutott az evangélium. Ez nem kétséges testvéreim, mert a reformációban sokkal fényesebben tündökölt a mi számunkra a kereszt üzenete, az Úr Jézus Krisztus váltságahalálának üzenete! Lehet, hogy István felvette a keresztyénséget, a reformáció pedig azt hirdette, hogy „gyakorold a keresztyénséget”! Azért, mert azt nemcsak felvenni kell, nemcsak megkeresztelkedni kell valakinek, hanem, ahogy Jézus Krisztus mondta: kövess engem!

Tulajdonképpen, a magyar nép számára is, a reformáció hozta legfényesebben és legtisztábban Jézus Krisztus követésének a szabályait. Azt az igei üzenetet, amely itt volt addig is, csak senki nem vette komolyan, senki nem vette magára, és nem követte igazán az Úr Jézust. Hányszor eljutott ide az evangélium! És most, amikor adventben vagyunk, akkor hadd szűkítsem ezt a gondo-

latot azzal, amit Füle Lajos bácsi az egyik versében fogalmazott meg, hogy már hány karácsonyt ünnepeltünk! Gondoljuk el, hány adventet élt át ez a mi népünk! Hány karácsonyt ünnepelt a magyar nép! Hány húsvétot, hány pünkös-döt, és ennek az üzenete mégiscsak ez: hogyan állunk most?

Ninivének is az volt a veszte, hogy ezt az utat elhagyta. A bűnbánó megtérésre már nem emlékeztek. Már nem tudták, mi az, zsákruhát öltetni. Amikor a vezetőjük, a királyuk zsákruhát öltött, hamut szórt a fejére, ami a bűnbánat jele volt ott, ahol egykor az evangélium hangzott. Ha most a Nyugatra gondolunk, akár Németországra, Svájcra vagy a Németalföldre, milyen szomorú a szívünk, amikor látjuk, hogy ott, ahol egykor olyan áldást adott Isten az evangélium által, ahol világosságot adott Isten az ő népének, ma teljes sötétség, lelki sivárság van, ahol korábban oázis volt.

Valóban igaz a költő gondolata, hogy „vár állott, most kőhalom”, mert valamikor az evangélium vára állt ezekben az országokban, és most kőhalom. Most minden romokban. A lelkiélet romokban. Az egyház romokban. Persze, vannak hívők, vannak kis közösségek, egészen bizonyos! De azért, testvéreim, nagyon elcsodálkoztam, amikor először, 1988-ban eljutottam Genfbe. Nagy vágyam volt, hogy belépjek Kálvin templomába, oda, ahol Kálvin prédikált. A vendéglátóink elmondták, mi van most abban a templomban, hogy mennyire nem hangzik ott az ige, ahol valamikor Kálvin prédikált. Elmondták, hogy most hol állnak. Nem is akarok botránkoztatni vele, úgyhogy nem mondok konkrét dolgokat.

Amikor még egyszer eljutottunk oda, mert a fiamat is el akartam vinni, hogy egyszer élőben álljon meg a reformáció emlékműve előtt és szemlélje ő is, elénekeltünk egy zsoltárt a templomban. Senki nem figyelt oda. Gondoltam, ha a szöveget nem is értik, amit magyarul énekelünk, hátha a dallamra odafigyelnek! Senki nem figyelt oda. Se a teremőrök, akik mint egy múzeumot, úgy mutogatták a templomot, se a turisták. Nem ismerték a zsoltárt. Nem ismerték a dallamot. Nem csendült a szívükben és nem dobbant össze a szívünk, hogy igen, testvérek vagyunk! Milyen rettenetes dolog, hogy valahol, ahol szólt az ige, most nem figyelnek fel erre!

Ninive is ilyen, ahol egyszer szólt az ige, és egyszer majd igaz lesz az, hogy pusztán hagyaték néktek a ti helyetek! Ahol a pusztaság lett virágoskertté, Éden-né, ott az Éden lett pusztává és Isten ítélete alá esett. Hány evangélizáció volt? Hány csendeshét? Hány csendesnap? Testvérek, nagyon kell vigyáznunk, hogy mi megmaradjunk úgy, ahogy Timóteusnak mondja az öreg Pál apostol: „... de te maradj meg azokban, amiket tanultál!”

A második üzenete az igének, hogy egy nép el is felejtheti az evangéliumot! Harmadszor: ez a nép már nem testvért látott Isten népében, hanem ellenséget. Innen látszik, hogy már nem azt a testvért látták a hívő zsidókban, akik ugyanazt az Istent szeretik és imádják, hanem ellenséget láttak bennük. Tehát, már nem tudták elmondani, hogy mi is ugyanazt valljuk, ugyanazt hisszük, ugyanannak az Istennek szolgálunk. Fenyegették a zsidó népet, Isten népét. El akarták pusztítani és romlására törektek.

Hogyha hitben lettek volna, akkor úgy mentek volna oda, mint a Cselekedetek könyvében Anániás Pál apostolhoz, amikor ezt mondta neki: „Saul, atyámfia, az Úr küldött engem!” Pedig a szívében még ott volt egy tartás, egyfajta félelem, meg előítélet, de amikor bemegy, akkor már azt mondja, hogy „Saul, atyámfia”. Ez a Szentlélek munkája, mert nemcsak nyelveket egyező hitre tudja hozni az övéit, hanem testvért is lát a másikban. Egy atyafit lát a másikban, és így teszi vállára a kezét Saulnak, hogy „atyámfia, az Úr küldött engem”.

Tehát, amikor az egyik megtámadja a másikat, akkor az nem Isten gyermeke, nem Isten megváltottja! Isten gyermeke és Isten megváltottja a másik testvért nem megtámadni, hanem segíteni fogja, és atyafinak, testvérnek tekint! Ninive ezt nem tette meg. Elhajolt az evangéliumtól, éppen ezért ítélet várt rá. De azt lássuk meg ebben a könyvben, hogy mielőtt Isten azt az egész világra szóló ítéletet gyakorolná, amit az ige mond, hogy recsegve, ropogva majd elpusztul minden, azelőtt bemutatja egy városon: látjátok, így jár az, aki az én ellenségem! Így jár az, aki ellenem tör! Így jár az, aki a szemem fényét bántja! Így jár az, aki nem fog megtérni az ő útjáról!

Ez is Isten kegyelme! A Bibliában, Istennek az ítéletében is a kegyelme látszódik. Mielőtt az egész világ elpusztulna – mert erre a világra is ez vár, reá ítélet vár, az egész teremtet világ recsegve, ropogva fel fog bomlani. Isten visszavon majd törvényeket, ahogy olvassuk az igében, hogy a föld tartóoszlopai megrendülnek. Elég, ha Isten csak egy-két fizikai törvényt visszavon és megváltoztat, és már az egész összeomlik – előtte egy városon, egy helyen, be akarja mutatni azt, hogy mégis mi az ő célja, és mi fog bekövetkezni.

Mi Isten célja ezzel a könyvvel? Ninivének már nem is nagyon szól tulajdonképpen prófécia, hanem Isten az ő népéhez fordul azzal, ami Ninivében történni fog. A népet akarja eszméltetni, mégpedig arra, hogy az asszír fenyegetés ellenére sem vetette el az Úr az ő népét. Hiába jönnek az asszírok, a ninivei, az asszír fenyegetés, Isten akkor is gondot visel az övéiről, és megáldja népét békességgel.

Tehát, erről szól a mai igénk, testvérek, és olyan jó, hogy tulajdonképpen megláthatjuk majd ebben a könyvben is, hogy Istent mutatja be nekünk! Az Úrról szól ez a könyv. Figyeljük meg, hogy féltőn szerető és bosszúálló az Isten! Isten lényével kezdi, hogy féltőn szerető Isten, vagy ahogy másként fordítjuk, itt az a szó szerepel, hogy „nem szenvedheti el a jogtalanságot”, „nem nézi el”, bár rövid ideig elnéző lehet a jogtalansággal szemben, amit dicsősége ellen elkövetnek. Amikor a Biblia Istenről ilyet mond, hogy bosszúálló és haraggal teli, akkor vigyázzunk, ne emberekhez kezdjük őt hasonlítani! Isten nem úgy haragtartó, nem úgy bosszúálló, ahogy az emberek, ahogy tőlünk telik. Isten lényéhez hozzátartozik, azért, mert haragja, bosszúállása és ítélete az ő igazságából, igazságos voltából táplálkozik.

Tehát, a mi haragunk, a mi bosszúállásunk, a bennünket ért vagy a bennünket érni vélt igazságtalanságból táplálkozik. Isten bosszúállása viszont nem a vélt igazságtalanságból, hanem a valós igazságából táplálkozik, amit ő kijelentett, megmondott. Tudniillik, azt, amit így szoktunk megfogalmazni, hogy Isten-

nel szemben nem lehet büntetlenül vétkezni, és elmondja az ígében, hogy az őt megvetők mire számíthatnak. Viszont azt is elmondja, hogy az ő népe pedig hogyan számíthat őrá. Mire számíthat a meg nem térő, a bűneiben maradó ember, város vagy nép, és viszont az övéi, akiket megváltott, azok hogyan számíthatnak őrá.

Ma nagyon sokan voltunk a temetésen innen a gyülekezetből is. Egy olyan viszonylag fiatalasszonyt temettünk, aki azt kérte, hogy a temetésen olvassak fel egy levelet a családjának és a gyászolóknak, akik eljönnek. Ő ebben a levélben leírta, hogy milyen az Úrral való viszonya, kapcsolata; hogy hogyan lett Isten drága, megváltott gyermeke; hogyan élte át a betegséget, és hogyan készüldött a hazamenetelre. Biztatta a többieket, akik ott voltak: ti is bízzatok ebben az Úrban! Ti is bízzatok rá az életeteket! Én már jó helyen vagyok, az én Atyám dicsőségében.

Azt kérte, hogy azt az ígét olvassuk a Mózes 5. könyvéből, mikor a sas az ő fiait a tollain emeli, és olyan jó volt elmondani ott a nagy gyülekezetnek, akik összejöttek, a gyászolóknak: látjátok, mire számíthat még betegen, nyomorúságban, kezeléseik között, elhalkuló hangján keresztül is a hívó ember! Menynyire jó az Úrban bízni, mert tollain emel, szárnyaival takar be –, ahogy Dávid mondja a zsoltárban!

Többször megjelenik a Bibliában ez a kép, és milyen jó az, ha valaki az Úr! Tehát, ne csak azt lássuk, hogy Ninivére ítélet vár, el fog pusztulni, hanem azt az Istent, aki még türelmesen vár! Ninive kapott még a pusztulás előtt negyven napot, mikor Jónást odaküldte. Ez az evangélium, hogy még negyven nap! Nem most azonnal. Nem úgy, hogy nem szólok, hanem úgy, hogy még szólok. És ez az idő adventben azért nagyon fontos nekünk is, legyen a szívünk nagyon hálás, mert tulajdonképpen Isten még vár! Még kapunk időt. Még ad időt nekünk az Úr nekünk. Kitűnik ez az ingyen kegyelem, a népe iránti, Krisztusban való megbocsátás és az elengedés.

Figyeljétek ezt a szót itt a második versben! Haragtartó ellenfeleivel szemben, és tegyük mellé azt az ígét, hogy „de nem tartja meg haragját örökké...”! Haragtartó az ellenfeleivel szemben, de az övéivel szemben pedig azt mondja, hogy nem tartja meg haragját örökké, nem feddődik minduntalan. Mennyire szembe lehet állítani ezt a kettőt! Nem hagy az Úr büntetés nélkül, és akkor mellé tenni azt, amikor Isten Krisztusban az ő népének elengedi a büntetést és felment bennünket! Ez az örömhír: igen, Isten haragtartó, de a Biblia azt szeretné, meg azért hirdettetik az ige, hogy te azok között légy velem együtt, akik azt tudják mondani, hogy velem szemben viszont nem tartotta meg haragját! Nem azok közé tartozom, akikkel szemben Isten haragtartó lenne, hanem akiknek elengedte a bűnt és népe maradékának vétkét.

Testvérek, milyen jó, hogy Isten következetes! A pedagógiában, gyermeknevelésben hangzik el sokszor, hogy legyünk következetesek. Ebben az ígében az Isten igazságossága az ő következetessége, hogy szava szerint jár el, és szava szerint cselekszik velünk. Jó az Úr! Még az ítéletben is Isten dicsőségét láthatjuk. Ezért ez egy olyan fontos teológiai tétel, amit meg kell fogalmaznunk:

Istennek a hívők felé ragyog a kegyelme, a hitetlenek felé pedig meglesz majd az ítélete; a pogányok felé, akik elutasították, megvetették, kinevették, kigúnyolták, az övéit üldözték, halálra keresték vagy halálra adták. Attól függ, hogy milyen korban, hol élünk. Most is vannak olyan helyek a világon, nem is kevés, ahol bizony veszélyes Krisztus hívőnek lenni! Üldözik és halálra adják őket.

Kedves testvérek, azt mondja az ige, hogy amikor Isten ítéletet gyakorol, még az is az ő dicsőségét ragyogtatja fel ennek a világnak. Ezt azzal a példával szoktam érzékelteni, ha valaki nem érti, hogy egy országban van börtön, ítélet, meg börtönbüntetés, hát az miről beszél? Arról, hogy abban az országban van jog. Abban az országban működik az államhatalom, és nem lehet szabadon vétkezni, mert számon fogják kérni. Ez azt üzeni a környezetünknek, hogy ott működik az igazságszolgáltatás. Istennél is valahogy hasonlóképpen gondoljuk, hogy amikor ítéletet tart, amikor ítél az Úr, akkor az az ő dicsőségét munkálja. Igen, ott működik az igazságszolgáltatás. Ott működik a jog. Ott működik a számonkérés.

Ezt nekünk nem kell átélni, mert az ő népe már boldogan átélte, hogy működik az elengedés, a megbocsátás, a jóakarát, amit a betlehemi angyalok hirdettek Betlehem mezeje felett: és az emberekhez jóakarát. Nem a jóakarátú embereknek, hanem az emberekhez pedig jóakarát! Isten jó tetszése, jóakarata nem igazságtalan. Igen, a niniveieknek rettenetes dolog az élő Isten kezébe esni, a hívőknek pedig boldog megtapasztalás, hogy jó az Úr tenyerébe metszetni! Jó az Úr kezében lenni! Azért, mert ilyen Istenünk és ilyen Urunk van, akiről a 7. versben összefoglalóan azt mondja Náhum: „Jó az Úr, erősség a szorongatás idején, és ő ismeri a benne bízókat.”

Azért van ez, testvérek, mert amikor ezt hirdeti a Biblia, hogy jó az Úr, menedék a szorongattatás idején az ő hívő gyermekeinek, oltalom, védelem, sziklavár, akkor ez is megtérésre kell, hogy indítsa vagy indíthatja a hitetlent, mert arra gondol: akkor mi lesz az én menedékem? Én hova fogok menekülni? Ugye ismeritek azt az ígét, amiben az van, hogy az ítélet napján majd menekülnek az emberek, és próbálnak menedéket keresni: „halmok essetek ránk, hegyek rejtsetek el az ő haragja elől”, és nem lesz menedék. Nem tud hova odafutni, mint a gyerekek, amikor játszanak egymással, és egyszer csak odafut a gyerek a szülőhöz vagy nagyszülőhöz, és azt mondja: ez ház! Ez a ház azt jelenti, hogy itt nem érvényes! Itt nem foghatsz el! Itt nem kaphatsz el!

Jó az Úr, menedék a szorongattatás idején! Náhum könyvében ezt akarja hirdettetni Isten: menekülj oda a kegyelemhez, a menedékbe! Lásd meg, hogy Isten neked sziklavárad, oltalmad, erősséged, jó helyen vagy ott! „Ház!” – te is kiálthatod. Itt nem törhet rám a veszedelem! Itt nem érhet el az ellenség! Itt a Sátánnak nincs ereje és hatalma! Nem tud kirángatni engem innen, mert az Úr menedék, és az ő kezéből sem halál, sem élet, sem fejedelemségek, sem magasság, sem mélység, ki nem szakíthat! Ezért Náhum könyvének olvasása közben is bátorodjék a mi szívünk Isten magasztalására és dicséretére!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, hálaadással köszönjük neked, hogy rólad így is ír a Szentírás, hogy ítélő és bosszúálló, haragtartó Isten vagy. Mert mire számíthat az az ember, aki életét tékozolja, kikéri a vagyonból ráeső részt, messze vidékre költözik, mert nem akar tudni rólad, mint Atyáról, mint gondviselőről, és legfőképpen nem akar tudni rólad, mint üdvösségünket munkáló és megváltásunkat Jézus Krisztusban elkészítő Úrról. Persze, hogy haragtartó vagy, Urunk, de köszönjük azt a hírt, amit mi hallottunk, hogy nem tartod meg haragodat örökké. Nem feddödsz minduntalan, hanem elengeded a bűnt, megbocsátod néped maradékának vétkeit.

Szeretnénk megköszönni, Urunk, hogy hittel ajándékoztál meg. Hogy mi elhittük és megismertük Jézus Krisztusban az Isten Szentjét, Küldöttjét, akit azért küldtél, hogy megkeresse és megmentse azt, ami elveszett. Hadd járjon át, Urunk, boldog tudat bennünket, hogy amikor visszajössz ítélni élőket és holtakat, akkor azok között leszünk, akik felé felmentő ítéletet mondasz, és azt mondd: jertek én Atyámnak áldottai, örököljétek az országot!

Ma este is hadd kérjünk téged, hogy vigasztald a gyászolókat! Áldd meg a betegeinket! Áldd meg az időseket, a munkába sietőket, a gyerekeket, az iskolában tanulókat, a vizsgákra készülőket! Hadd kérjünk téged az egyetemistákért! Hadd kérjünk, Urunk, a pedagógusokért és egyházi intézményeinkért! Hadd kérjünk téged azért, hogy könyörülj meg ezen az egész világon! Vond vissza a te ítéletedet, és add, hogy ez a járvány egyszer a hátunk mögött legyen, de hozz ki bennünket úgy, hogy tudjunk Téged félni és dicsőíteni!

Bocsásd meg, Urunk, hogy a mi magyar népünk is, ahol annyi evangélium elhangzott, ahova jött a reformáció, ahova jöttek az ébredések, kegyelemből megadtad ezeket, lassan elfelejtkezik rólad! A jólétben megkövéredik a szíve, és azt hiszi, hogy gazdag és nincs szüksége semmire. Kérünk, hogy te ébreszd fel újból ezt a nemzetet, ezt a népet! Te hozz egy új reformációt, amikor az evangélium újból felhangzik, és bűnbánatra térnek emberek, könnyek között jönnek hozzád, elveszett életüket szánva!

Ajándékozz meg bennünket az éjszaka csendjével, pihenéssel, megőrzéssel, megtartatással! Hadd kérjünk szeretteinkért közelben és távolban, hogy őket is segítsd meg, és a holnapi napon is hadd éljünk a te dicsőségedre, Urunk!

Ámen.

301. ének



1. Új vi - lá - gos - ság je - le - nék,
Ó té - vely-gés csen-de - se - dék;
Is - ten I - gé - je je - le - nék,
Ú - jon - nan né-künk a - da - ték.

2. Evangélium erejét, / Krisztust, áldott szent Igéjét,
Atya Isten nagy jó kedvét, / Megmutatá ő kegyelmét.
3. Kit sok száz esztendeiglen / Eltitkolt volt Atya Isten,
Mint megmondá jövendölvén / Ámos próféta könyvében.
4. Ezt a mi hitetlenségünk / És nagy telhetetlenségünk,
Érdemlette tévelygésünk, / Emberbeli reménységünk.
5. Igaz az Isten Igéje, / Kivel él ember elméje,
Kinek megmarad ereje, / És el nem vész ő reménye.
6. Kérünk, Úr Isten, tégedet, / Erősítsd meg híveidet,
Hogy vehessük szent Igédet, / És vallhassuk te hitedet.
7. Mert csak te vagy bizodalmunk, / Ördög ellen nagy
gyámolunk,
Testünk ellen diadalmunk, / E világ ellen oltalmunk.
8. Dicsőség légyen Atyának / És egyetlenegy Fiának,
Ezeknek Ajándékának; / A dicső Szentháromságnak.